

*Mitja Šegina*

## Prepisovalka sreče

“Danes ga pa dolgo ni,” si je tiho rekla in še enkrat pokukala izza stekla proti vratom. Pošta je bila skoraj prazna.

“Na sprejemu pošiljk mladenič oddaja priporočeno pismo in pri sosednjem okencu stojita upokojenki, ki se nikakor ne moreta odločit, ali bi plačali položnice pri moji kolegici ali pri meni. Kot da bi bilo to pomembno. No, pri meni lahko vplačaš tudi loto, a mislim, da ti dve nimata takih namenov. Ne poznam ju ... pravzaprav sta prvič tu. O tem sem prepričana. Verjetno sta se srečali na trgu in potem je beseda nanesla tudi na položnice, pa sta potem krenili kar k nam ... Kakšne varnostne kamere neki ... Oseba, ki stopi v pošto in jo vidijo moje oči, je zapisana, zabeležena ... se ne more skrit ali celo trdit, da tu še ni bila. Ampak kje je Lojze ... Ni v njegovi navadi, da bi zamujal. Ti ni treba niti na uro pogledat, ko se pojavi na vratih ... Vedno pride točno ob 10. uri. Ob ponedeljkih in ob četrkih. Kamere sicer imamo, in to tri. Se dolgo nisem mogla navadit na nemo oko objektiva. Saj vem, da me nihče ne gleda in da posnetke brišejo z mesečno zapoznitvijo ... če seveda ni kaj narobe. Ampak pri nas ... dajmo potrkat po lesu ... doslej še ni bilo ropa. Fantje iz varnostne so blizu, takoj za ovinkom imajo pisarno v kleti. So preprosti podeželani, ki imajo doma še malo kmetije, pa jim turnus ustreza. Kupujejo pa samo astro ... Ne vem, zakaj kmetje verjamejo v zvezde. So me povabili, naj jih pridem pogledat in se prepričat, kako zgleda tak nadzor ... nič strašnega ... te pač še eden gleda, so rekli ... ampak oni sploh ne gledajo, samo snema se ... ne vem ... Pokazali so, kako se vse lepo vidi. No, skoraj vse. Sem takoj ugotovila, da en del prostora ni pokrit, da vedo za ta mrtvi kot in da čakajo novo kamero. A da ni hujšega ... važno je, da se posnamejo stranke, ko stojijo ob pultih. Tudi Lojze je rekel, da res ni pomembno, če se ne vidi prav vse od vstopa do pulta. On tako in tako vedno lepo glasno pozdravi in se nameni k meni.

Ni jih ravno veliko, ki bi pozdravljali ob vstopu v pošto. Lojze pa je tak in to se mi dopade. Deset čez je že ... njega pa nikjer. Da ni zadel? Ne, ne more bit ... Sem preverila ... ena štirica in prav nič drugega. Prepisala sem ves listič, vseh devet kombinacij, kot po navadi. Brez lotka. Pravi, da številka devet kot zadnja v nizu števil napoveduje konec in začetek ... kako je že rekel ... odpira fazo transmutacije ... Filozof, ta Lojze, ga ne razumem povsem. Smo imeli sicer na višji poštarSKI en predmet Psihologija ljudi, ampak tisto res ni bila neka filozofija. Filozofija tudi pri lotu ne pomaga, je treba zadet sedmico. O številu sedem pa je napisano na kilometre literature. Mi je pokazal knjigo, debelo kot komplet telefonskih imenikov, v njej so zbrane kombinacije, dolge formule, razprave o verjetnosti, striženju ovac ali o Bogu celo ... nisem razumela. Mi je pa bilo bolj všeč, ko mi je enkrat zrecitiral pesem:

*Sedem dni je v tednu,  
sedem je nebesnih sfer,  
sedem cvetnih lističev vrtnico razkrije,  
v sedmih smo nebesih, ko sedem palčkov sedemkrat Trnuljčico ...*

Naenkrat je Lojze zardel, privzdignil klobuk in tako rekoč ušel. Pravi pesnik, občutljiva duša.

... Gospod, stavni lističi so tam ob oknu ... tule so za loto in astro. Joj, te stave so totalno spremenile pošto in čisto zmešale ljudi. Pridejo po eno znamko pa zraven vplačajo še loto in 3 x 3 pa za popraskat je treba vzeti, pogledajte, kakšen asortima iger ... na koncu dajo 20 evrov pa še znamko pozabijo na pultu ...

Nisem čisto razumela pesmi ... mislim tistega na koncu ... Ga bom enkrat vprašala, kaj je mislil s tem: ... *v sedmih smo nebesih, ko sedem palčkov sedemkrat Trnuljčico* ... Pesnik sem, mi je zaupal, nisem pa profesionalca, mislim, ne pišem za denar in se mi ne da posedati z uredniki in brodit po literarni smetani, zraven pa mlatiti prazno slamo in lesti nekam. Če ne bom izdal zbirke, je pač ne bom. Poezija naj bo za dušo ... Tako se je razgovoril in kar malo razburil.

Potem ko je že ves mesec hodil vplačevati loto in sva bila tako rekoč stara znanca, sem se opogumila in ga vprašala:

‘A lahko prepisem vaše kombinacije, gospod Lojze?’

Ni razumel.

‘Rada bi vplačala vaše kombinacije za loto. Sanjala sem, da če prepisem vaše številke in jih tudi sama vplačam, bova sigurno zadela sedmico!’

Da bo razmislil o tem, je dejal in hitro odšel.

Na, pa sem zgubila stalno stranko, sem si rekla. Koza, kaj si ga šla spraševat ... prepisala bi in mirna Bosna. Sploh ne bi vedel ... Ampak potem pa ne bo zadetka ... Dva tedna se ni oglasil. Izgubila sem že vse upanje. Potem pa nekega četrtega ob desetih evo ga Lojzeta na vratih. Vplačal je svojih devet kombinacij in dejal: 'Lahko prepisete.'

In tako že štiri mesece vplačujem njegove kombinacije. Nekje na ničli sva. Malo zgubljava, potem pa kaka štirica in vztrajno čakava. Postala sva že prava prijateljca, zaupava si majhne in malo večje skrivnosti. Okrog desetih je mrtva ura, pošta je prazna in se lahko malo pogovoriva. Upravnica pa tudi nima nič proti, pravi, da se na ta način stranka naveže in potem bo vse posle opravljala tu in ne pri konkurenci ... Ona tako in tako vse vidi skozi denar. Jaz pa gledam to globlje. Punce me dražijo, da sem se zaljubila. Kje pa! No, sicer ni napačen, ampak jaz to jemljem kot kramljanje ... ko delovni proces dopušča, seveda ... Čas med deveto in enajsto se definitivno vleče. Strank je res malo. Se nič ne dogaja. Ko je Lojze tu, pa čas kar poleti ... Pa ni samo pesnik, ta moj Lojze. Se spozna tudi na elektriko. Zadnjič je zmanjkalo elektrike ... smo se vse tri mučile z vratci, za katerimi so stikala in varovalke, pa ni šlo. Lojze se je sam ponudil, da bo pomagal. Z enim potegom je odprl vrata, pogledal noter, pokazal na eno stvar tam in rekel: "Tale varovalka je fuč." Sta prišla kar dva električarja, pet minut debelo gledala in klicala šefa na mobilca, a kaj, na koncu sta zamenjala točno tisto varovalko, ki jo je pokazal Lojze. Je še omenil, da je napeljava šlampasto narejena, a sta električarja osramočeno spustila glavi in nekaj zamomljala. Petnajst čez je že ... še pet minut počakam, potem pa sama izpolnim loto. Dvakrat, še za Lojzeta ..."

Takrat se odprejo vrata in v pošto stopijo tri zamaskirane osebe. Na glavah imajo črne kape, potegnjene čez obraz, z majhnimi izrezi za oči.

"To je rop," se zadere zakrinkanec. Izpod dolgega plašča potegne lovsko puško z odrezano cevjo.

Vse tri uslužbenke vstanejo in začudeno gledajo, kaj se dogaja. Eden izmed roparjev z zaletom preskoči pult, s sekiro razbije ključavnico na manjših lesenih vratih in jih odpre. Zagrabi največje stikalo in ga premakne. V pošti ugasnejo luči, brnenje računalnikov zamre ... Prostor postane diskretno zamračen, nerealen, vse se umiri kot ob sončnem mrku.

"Ajde, gremo vsi počas izza pultov pa kele. Če kera sprož alarm, bom strelu," in s puško pokaže v oddaljeni kot.

Mladenič ob pultu otrpne, na hlačnici se pojavi temna lisa, ki se hitro širi. Upokojenki nekaj momljata in dvigata roke. Verjetno precej gledata televizijo in točno vesta, kaj je pametno storiti. Vse skupaj je videti precej komično. Uslužbenke ubogljivo odidejo proti kotu.

“Na tla, vsi na tla,” jim še ukaže, “na trebuh pa mižat ...”

Vsi ubogajo, mladenič si kar oddahne, ko lahko skrije svojo sramoto.

Tretji ropar medtem že odpira blagajniške predale in polni raševinasto vrečo s šopi bankovcev. Tudi kovance meče noter.

“Ampak to ni mogoče... da ravno danes pridejo ti roparji. Pa kakšen alarm ... saj ga nimamo. In ura je malo čez deset. Samo da ne bi vstopil Lojze. On, kakršen je, bi se kot Don Kihot zagnal na roparje. Dva bi sigurno potolkel, a me je strah, da bi ga tisti s puško gladko ustrelil. Ta je vodja bande, se mu vidi, saj ima puško. Je pa Lojze močan kot bik. Kako je zadnjič, z eno samo roko, dvignil modro vrečo s posebno pošiljko gotovine. Saj jo je bilo treba samo prenest tja pod pult. A me je tako bolel križ, sem se verjetno prehladila ... še svinčnik sem težko držala v roki ... in samo dve sva bili, Joži ima tako kar naprej bolne otroke. Vreča pa dvajset kil. Enkrat na teden dobimo to pošiljko ... sem Lojzetu kar povedala, da je to nevarno in da je upravnica že urgirala ... da tako količino denarja puščamo kar pod mizo, pa čeprav le eno uro ... Na upravi sploh niso reagirali ...”

Lojzka počasi odpre oči. Tip s puško se poznavalsko pomakne za pult in poišče veliko modro vrečo ter jo zgrabi.

“Gremo! Vse imam,” reče kompanjonoma in hitro zapustijo pošto.